

Arrest

nr. 256 461 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2020.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn huidig verzoek refereert verzoeker naar de actuele situatie in Irak die wordt gekenmerkt door vele betogingen. Hij zou in België zelf ook een manifestatie hebben georganiseerd voor de Iraakse ambassade. Hij zou tot in Den Haag, samen met anderen, de situatie zijn gaan uitleggen. Hij zou ook actief zijn via sociale media, foto's die hem vanuit Irak bereiken, zou hij hier verder verspreiden. Op die manier wil hij druk zetten op de huidige Iraakse regering en veroordeelt hij de misdaden die door de Iraakse autoriteiten worden gepleegd. Om die reden zou hij in Antwerpen, direct en indirect, bedreigingen hebben ontvangen van andere Irakezen. Op die manier zou een bepaalde betoging die hij wilde organiseren zelfs niet zijn kunnen doorgaan. Wat hij hier doet, zou dan ook invloed hebben op zijn situatie in Irak. Hij zal ingeval van terugkeer aanzien worden als een politiek activist. Alles zou op het internet terug te vinden zijn. Ter staving van zijn vijfde verzoek legt hij volgende stukken neer: zijn origineel Iraaks paspoort, een attest van nationaliteit, een bericht dat hij hier een manifestatie organiseerde en een zwangerschapsattest van zijn verloofde S. S..

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geen gevolg had gegeven aan een oproeping voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS en evenmin een geldige reden voor zijn afwezigheid had meegedeeld binnen de 15 dagen volgend op de datum van gehoor. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 206 210 van 28 juni 2018.

Het CGVS verklaarde zijn derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Het CGVS verklaarde zijn vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 230 508 van 18 december 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn voorgelegde documenten. Uit de bestreden beslissing blijkt immers: "Ter staving van uw relaas legt u enkel een print neer van een telefoonberichtje waaruit zou moeten blijken dat ene 'Meneer T.(...)' de toestemming had om op 17 februari 2020 (2u pm) een manifestatie te houden in Brussel. Het berichtje zou afkomstig zijn van K.(...) D.(...), een inspecteur bij de Brusselse politie. Vooreerst zegt deze print niets over de authenticiteit van dit berichtje, bovendien kunnen dergelijke sms'en of Whatsapp-berichten makkelijk worden gemanipuleerd en zeggen die niets over de waarachtigheid van de inhoud ervan en/of de verzender en bestemming. U legt geen enkel officieel document neer dat dit berichtje kan ondersteunen. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat u zou worden geviséerd door andere Irakezen of door uw autoriteiten.

Verder legt u bij de DVZ uw originele Iraakse paspoort neer (dit paspoort werd niet overgemaakt aan het CGVS) alsook een bewijs van nationaliteit. Vooreerst is het opmerkelijk dat u uw paspoort pas in het kader van een vijfde asiolverzoek voorlegt, dit terwijl u al in 2015 in België bent aangekomen en verschillende verzoeken heeft ingediend. Uw uitleg dat u het niet eerder voorlegde omdat het u niet werd gevraagd en dat u het pas in 2020 naar u heeft laten opsturen, raakt kant noch wal. Zowel bij de DVZ als op het CGVS werd telkenmale gewezen op het belang van het voorleggen van originele reis- en identiteitsdocumenten, waarvan een internationaal paspoort een schoolvoorbeeld is. Dat u niet zou geweten hebben dit stuk te moeten voorleggen, is totaal absurd te noemen. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u dit paspoort om één of andere reden al die tijd bewust heeft achtergehouden. Dat u pas eind 2019 aan een vriend (van wie u dan nog niet de familienaam kent) zou hebben gevraagd om dit paspoort vanuit Irak mee te brengen, kan echt niet worden geloofd (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vraag 18).

Het attest betreffende de zwangerschap van uw verloofde kan niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling. Dit element behoort tot de privésfeer en kan niet leiden tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus.". Verzoeker werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

6. Een algemene verwijzing naar artikels omtrent o.a. personen/opposanten die deelnemen aan betogingen in Irak en de situatie van soennieten in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

7. Met zijn verwijzing naar (internet)artikels betreffende de COVID-19-pandemie in Irak, heeft verzoeker niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Irak een zodanig niveau zou bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De (internet)artikels omtrent o.a. de protesten van de bevolking tegen de Iraakse regering, de spanningen op het grondgebied van Irak en de machtsstrijd tussen Amerika en Iran, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kan deze voorgaande appreciatie ook niet ombuigen. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de nieuwe elementen moeten onderzocht worden aangezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming anders zou kunnen zijn dan de vorige keren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen door de verzoekende partij in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden:

“Actueel, in het kader van uw vijfde verzoek, verwijst u enkel en alleen naar uw engagement in België en het gegeven dat u actief bent als opposant van de Iraakse regering en in die hoedanigheid hier zelfs een manifestatie heeft georganiseerd, actief bent op sociale media en zelfs tot in Den Haag de situatie in Irak ben gaan toelichten. Om die reden zou u in Antwerpen door andere Irakezen zijn bedreigd en vreest u ook bij een terugkeer als een politiek activist te worden aanzien, met alle problemen van dien (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vragen 16-17).

Het CGVS kan in dit verband niet anders dan vaststellen dat u van al deze beweringen niet het minste begin van bewijs heeft neergelegd. U spreekt over een manifestatie die u heeft georganiseerd maar u verduidelijkt niet waar en wanneer die juist heeft plaatsgevonden, noch legt u in dit verband enig sluitend begin van bewijs neer (zie infra). Idem wat de door u voorgehouden dreigementen betreffen. U verduidelijkt geenszins wat die dreigementen dan precies inhielden en/of van wie in concreto ze afkomstig waren. U kan slechts één persoon die u bedreigde bij naam noemen, de anderen zegt u niet te kennen. Aangezien u wel stelt dat de dreigementen in Antwerpen gebeurden, dus op Belgisch grondgebied, zou men enigszins kunnen verwachten dat u hiervan minstens melding zou hebben gedaan bij de lokale politie, te meer u stelt dat u zelfs met de dood werd bedreigd.

Maar ook dat blijkt niet het geval te zijn, waardoor u minstens de indruk wekt dat u die dreigementen - in zoverre die waarachtig zijn en effectief hebben plaatsgevonden - niet zo ernstig nam. Ook wat uw activiteiten op sociale media betreffen, legt u niet het minste stavingstuk neer. U stelt dat jullie foto's vanuit Irak toegestuurd kregen en dan verder verspreiden, maar het is niet duidelijk via welke kanalen jullie dit deden en wat er dan precies op die foto's te zien was, laat staan dat u deze foto's of sociale mediaberichten neerlegt (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vragen 16-17). Dezelfde redenering gaat op wat uw voorgehouden bezoek aan Den Haag betreft, u verduidelijkt niet in welke omstandigheden en/of welke context u naar Den Haag bent afgereisd en de situatie in Irak heeft toegelicht, laat staan dat u van deze reis en/of ontmoeting en/of uitnodiging enig document of bewijs neerlegt.

U verklaart in dezelfde context dat men in Irak op de hoogte is van uw politieke activiteiten in België, dat men uw naam maar moet ingeven op het internet en dat alles erop staat, inclusief video's waarin u tegen de Iraakse regering spreekt. Opnieuw, u legt hiervan niet het minste bewijs neer, noch enige internetartikelen noch enige video waarin u persoonlijk zou fungeren (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vraag 16).

U door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of jullie activistengroepering een welbepaalde naam heeft, moet u toegeven dat dit niet het geval is en noemt u enkel de naam van twee personen die hierbij (vermoedelijk) betrokken zijn (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vraag 16). Het

houdt dan ook geen steek dat u enerzijds uw eigen leidinggevende rol in de kijker zet, maar anderzijds niet in staat bent ook maar het minste bewijs van uw toegedichte rol in bepaalde politieke activiteiten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen: noch betreffende uw rol, noch betreffende de manifestaties, noch betreffende jullie berichten op sociale media, noch betreffende de dreigementen ten aanzien van u, noch aangaande jullie groepering, noch aangaande uw beweerde bezoek aan Den Haag. Uw verklaringen worden aldus op geen enkele manier gestaafd en/of onderschreven door stavingstukken waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde engagement wordt ondergraven. Gelet op de vaststelling dat uw initieel vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan het CGVS u thans niet zomaar op uw (blote) verklaringen geloven, toch niet zonder het minste begin van bewijs om deze te onderbouwen.”

De Raad herneemt verder in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting tevens volgende gronden van voormelde beschikking:

“5. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn voorgelegde documenten. Uit de bestreden beslissing blijkt immers: “Ter staving van uw relaas legt u enkel een print neer van een telefoonberichtje waaruit zou moeten blijken dat ene ‘Meneer T.(...)’ de toestemming had om op 17 februari 2020 (2u pm) een manifestatie te houden in Brussel. Het berichtje zou afkomstig zijn van K.(...) D.(...), een inspecteur bij de Brusselse politie. Vooreerst zegt deze print niets over de authenticiteit van dit berichtje, bovendien kunnen dergelijke sms’en of Whatsapp-berichten makkelijk worden gemanipuleerd en zeggen die niets over de waarachtigheid van de inhoud ervan en/of de verzender en bestemming. U legt geen enkel officieel document neer dat dit berichtje kan ondersteunen. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat u zou worden gevisieerd door andere Irakezen of door uw autoriteiten.

Verder legt u bij de DVZ uw originele Iraakse paspoort neer (dit paspoort werd niet overgemaakt aan het CGVS) alsook een bewijs van nationaliteit. Vooreerst is het opmerkelijk dat u uw paspoort pas in het kader van een vijfde asiolverzoek voorlegt, dit terwijl u al in 2015 in België bent aangekomen en verschillende verzoeken heeft ingediend. Uw uitleg dat u het niet eerder voorlegde omdat het u niet werd gevraagd en dat u het pas in 2020 naar u heeft laten opsturen, raakt kant noch wal. Zowel bij de DVZ als op het CGVS werd telkenmale gewezen op het belang van het voorleggen van originele reis- en identiteitsdocumenten, waarvan een internationaal paspoort een schoolvoorbeeld is. Dat u niet zou geweten hebben dit stuk te moeten voorleggen, is totaal absurd te noemen. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u dit paspoort om één of andere reden al die tijd bewust heeft achtergehouden. Dat u pas eind 2019 aan een vriend (van wie u dan nog niet de familienaam kent) zou hebben gevraagd om dit paspoort vanuit Irak mee te brengen, kan echt niet worden geloofd (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 26 juni 2020, vraag 18).

Het attest betreffende de zwangerschap van uw verloofde kan niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling. Dit element behoort tot de privésfeer en kan niet leiden tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus.”. Verzoeker werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog. Zij blijft echter in gebreke concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Hieruit blijkt echter dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen en documenten, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS